

ligt og naturligt, at Kommunen maa holde sine egne Lokaler rene. Jeg mener nu for øvrigt ogsaa, at der mangler virkelig Lovhjemmel for, at denne Forpligtelse paahviler Læreren. Efter alt, hvad jeg kan skønne, hviler denne Forpligtelse paa Autoritetsfortolkningen af dette Bilag til Skoleloven af 1814; der staaar i dette Bilag ikke et Ord om, at denne Forpligtelse paahviler Lærerne; der staaar, at Skolen bør holdes ren og fejtes mindst 2 Gange om Ugen. Punktum! Der staaar ikke, hvem der skal gøre det. Fortolkningen er saa den, at det staaar i Instruksen om, hvad Læreren er forpligtet til. Men i samme Instruks staaar der ogsaa, at Renlighed er en god Ting, og derfor bør Læreren paase, at Børnene møde renavadskede i Skolen. Men til Dato er dog ingen faldet paa at mene, at hvis Børnene ikke møde rene i Skolen, skal Læreren give sig til at vadske dem. Maaske det kommer nu med Indførelsen af Badningen, det ved jeg ikke, men hidtil har Læreren kun haft Forpligtelse til at *paase*, at Børnene være renavadskede, naar de kom i Skolen, og hvis de ikke vare det, saa at henvende sig til Forældrene eller andre rette vedkommende. Paa samme Maade mener jeg, at Læreren bør paase, holde Kontrol med, at Skolestuen holdes virkelig ren, at der luftes ud og den Slags Ting. Men paa samme Maade tror jeg, naar vi skulle gaa til Lovens Strengheid, at det forholder sig med den almindelige Forklaring af Ordet „mindst“. Dette fortolkes nu saaledes, at en Lærer er forpligtet til at feje Skolen *mindst* to Gange om Ugen. Betyder det, at alt, hvad der kan komme ind under Begrebet Rengøring, skal man være berettiget til at paalægge ham? Jeg tror nu, at det er en Misforstaaelse, og jeg tvivler om, at selv vor højtærede nuværende Kultusminister vil fastholde denne Fortolkning af dette Ord, overalt hvor det findes i den nugældende Skolelov. Der staaar f. Eks. ogsaa i § 20, at for Kirkesangerforretningerne skal Købstadlæreren have et Vederlag af *mindst* 100 Kr. aarlig. Jeg gad vide, om dette „mindst“ berettiger den Lærer, som har disse Kirkesangerforretninger, til at forlange omtrent hvad han vil, 150 eller 200 Kr., for disse Forretninger. Jeg er temmelig sikker paa, at hvis han sagsøger Kommunen, vil Kommunen blive frikendt. Kommunen vil sige: Nej, Minimum er den juridiske Grænse, hvortil Kommunen ved Loven kan tvinges til at betale for den Slags Ting. Og paa samme Maade tror jeg, det vil gaa, hvis

en Lærer nægter at gøre mere Rengøringsarbejde i Skolestuen end at feje den to Gange. Hvis dette kom for Domstolene, tror jeg, at de vilde sige: *Der* er den juridiske Grænse for, hvad Læreren kan tvinges til at gøre; hvad der ligger der ud over, maa der en privat Overenskomst eller ogsaa Villighed til. Men jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, navnlig da den højtærede Minister jo, saa vidt jeg kan forstaa, tænker paa at løse dette Spørgsmaal paa en anden Maade, og jeg er enig i, at man skal vogte sig for at knytte større Spørgsmaal til dette Forslag, hvis man tænker paa at faa noget positivt ud deraf.

Der har jo ogsaa været Tale om Tillægget til Friskolelærerinderne for at udføre Undervisning i den kvindelige Haandgøring. Det er min Mening, at naar man overhovedet vil inddrage sig paa at give særlig Betaling for dette Arbejde, som jo sker uden for den egentlige Undervisningstid, skal man betale alle, som udføre dette Arbejde, hvad enten det sker i Forskolen eller det sker af en eksamineret Lærerinde, og Lønnen synes jeg ikke kan spille nogen større Rolle. Der er jo mange Forskolelærerinder, der faa en højere Løn end de eksaminerede Lærerinder, men selv om disse sidste gennemgaaende faa en lidt højere Løn, tror jeg ogsaa, det er noget, der tilkommer dem, fordi en Forskolelærerinde behøver blot at ofre et Aar paa sin Uddannelse, medens en eksamineret Lærerinde maa og skal ofre 4 Aar paa sin. Jeg mener derfor, at de alle med Hensyn til denne særlige Betaling bør have den samme Ret. Det samme gælder for øvrigt ogsaa, naar vi skulle til at gaa bort fra dette Halveringssystem med Hensyn til Ancienniteten, at saa burde man tage Skridtet fuldt ud, og hvis en Forskolelærerinde overhovedet betragtes som kvalificeret til at faa en Plads, der er bestemt for eksaminerede Lærerinder, bør hun ogsaa kunne tage den fulde Anciennitet med sig.

Med Hensyn til Timelærervirksomhed og Konstitution vil jeg sige, at dette Spørgsmaal er blevet fuldstændig forkvælet. Det lader sig nu en Gang ikke nægte, at dette at medtage Timelærervirksomhed og Konstitution er en Indrømmelse til de danske Lærere, fremfor, hvad der gælder alle andre Embedsmænd. Det maa slaas fast, at det er til at begynde med en Indrømmelse, der gøres Lærerne, men naar man endelig vil medtage dette, saa burde man ogsaa medtage alle, enten de saa have ud-